

Korrekturläsning

Viktigt besök

Det var torsdagen den 10 januari och det hade aldrig varit så välstädat på huvudkontoret förut. Vd:n Mats såg däremot mer sliten ut än vanligt, men så hade han inte sovit ordentligt på flera veckor.

Mats hade under flera dagar kontrollerat att det var ordentligt städat i varje skrymsle och vrå och i tid och otid lagt sig i städerskan Karens arbete. Karen hade fejat och gnott så det gick att spegla sig i parketten och hade hunnit bli hjärtligt trött vd:ns petimätfasoner. Mats hade även beordrat vaktmästare Isodor att han skulle se till att det var fritt från skräp utanför kontorsbyggnaden; att alla lysrör fungerade som de skulle och att lampan till projektorn i det stora konferensrummet var utbytt, uti-fall att. Som om inte detta vore nog, hade det mejlats ut ett påbud om en speciell klädkod denna dag - till samtliga tjänstemän på huvudkontoret inför denna speciella dag. En klädkod som föreskrev att kostym eller dräkt skulle bäras av samtliga tjänstemän på huvudkontoret, något som endast karriäristerna hade följt.

Fattas bara att det kommer ut direktiv om vilka frisyrrer som är tillåtna, sa Controller Anders till säljaren Johan vid kaffeautomaten.

- Ja, eller att rakningen kontrolleras, svarade Johan.

Förberedelserna hade varit som inför ett kungabesök. Istället var det ägarrepresentanter från ett amerikanskt riskkapitalbolag, firmans nya ägare sedan ett par månader tillbaka, som skulle besöka kontoret. De nya ägarna hade övervägt att ersätta nuvarande vd:n med en person av ett mer internationellt snitt. Så Mats insåg att ett framgångsrikt besök, var ytterst viktigt, om han skulle få sitta kvar. Så inget fick gå fel denna dag. Absolut ingenting.

När klockan var strax före tio stod Mats och trampade vid receptionen i väntan på det celebra besöket. Han hade inte varit så nervös sedan han skulle hålla ett föredrag om Frankrike för sina klasskamrater i klass 6A. Nervositeten medförde att han svettades ymnigt, svett sipprade fram ur hårfäste och armhålor. Han blängde irriterat på den nackstyva receptionisten Inger, som negligerat direktiven om klädkod och bar en noppig kjol och en skrynklig blus. Att den där jävla kärringen inte kan följa de enklaste direktiv, tänkte han förgrymmat, medan skjortkragen skar in i halsen. Vd-sekreteraren Margareta hade intagit sin vanliga position, ett par steg snett bakom på hans högra sida. Hon hade givetvis följt direktiven och var oklanderligt klädd, iförd svart dräkt och en välstruken vit blus. Hennes majs gula hår var uppsatt och hennes gröna ögon var inrammade av ett par stora, moderiktiga glasögon.

På slaget klockan 10 öppnades hissörrarna och ut ur hissen klev två gigantiska män klädda i kostymer, med kavajerna stora som tvåmanstält. Glasdörren in till receptionen öppnades och tungviktsklubben anfördes av en man som såg ut som en pensionerad brottare med sin breda nacke och korta hals. Kortklippt silvergrått hår täckte hans breda skalle. Den väldige mannen rörde sig förvånansvärt lätt och var snabbt framme och gav Mats ett hårt handslag samtidigt som han fixerade hans blick med ett par stillahavsblå ögon.

Hallå där, mitt namn är Johnny. Allt bra, hälsade han på en bred sydstatsdialekt.

Den andra mannen, som gick hack i häl, skulle kunna tas för Johnnys lillebror med sin likartade kroppsbyggnad, men han hade cendréfärgat hår och kakaobruna ögon. Han gav ett nästan lika hårt handslag och bräkte.

Matt här, Stockholm verkar förträffligt.

Mats smilade upp sig och skulle just säga de repliker som övats in framför badrumsspeglarna de senaste morgnarna, men han kom av sig. För in genom ytterdörren kom IT-tekniker Kasper

inhasande, iförd en mundering som gick stick i stäv med de utskickade direktiven. Johnny följde Mats blick och såg med avsmak på hur Kasper strosade förbi iförd ett par säckiga byxor som var kamouflagemönstrade och en T-shirt med texten "Jag är inte döv jag skiter bara i dig". T-shirtens budskap förstärktes av att Mats öron var täckta av ett par överdimensionerade hörlurar, ur vilka det spelades hårdrock på hög volym.

— Jobbar den där killen här? Han ser ju ut som om han skall besöka en rockkonsert och inte ett kontor, sa Johnny.

- — Ja, men han är bara en IT-tekniker, försökte Mats släta över.
- — Ingen anställd är bara något. Well, låt mig se ditt kungadöme, sa Johnny och gjorde en yvig armrörelse i riktning mot dörren in till kontorslandskapet.

Just som sällskapet skulle lämna receptionsområdet, vaknade Inger till liv och tittade upp från den patiens som hon höll på att lägga på sin dator.

— Du måste registrera dig, sa hon med knarrig röst.

Några dagar tidigare hade hon nämligen haft en genomgång med säkerhetschefen Göran som gång på gång poängterat vikten av att alla besökare utan förbehåll skulle registrera sig i den terminal som fanns i receptionsområdet mitt. Detta av säkerhetsskäl men också i händelse av brand. Och Inger var principfast.

— Inger, det är bra att du följer policys, men just i detta fall, frångår vi den, sa därför Mats kort.

- — Varför då? Göran var nog med att inga besökare fick släppas in utan registrering, invände Inger.
- — Problem kompis, sa Matt och la en hand på Mats axel.
- — Nej, en sekund bara, sa Mats nervöst.
- — Du måste registrera dig, sa Inger obevekligt till Matt och pekade mot terminalen.
- — Vi äger stället, bräkte Johnny.

Detta uttalande fick Inger att ilska till. För var det något som hon hade hunnit irritera sig på under sina 30 år i kontorsmiljö, så var det mulliga mansgrisar i chefsposition, med brist på respekt. Hon knyckte därför på nacken och sa:

— Ledsen, men vi har våra regler. Tvivlar på att du slapp visa passet på Arlanda.

Om det inte vore för facket hade jag sparkat ut den där jävla ruggugglan med huvudet före, vid den senaste omorganisationen, tänkte Mats ilsket. Margareta bröt då in och drog snabbt sitt passerkort, slog upp dörren in till kontorslandskapet, log sympatiskt mot amerikanarna och sa:

— Välkomna in.

- — Men det här strider mot säkerhetsföreskrifterna... hördes Inger protestera med gäll röst innan dörren slog igen bakom det breda sällskapet.

Mats puls sänktes till mer hälsosamma nivåer först när de hunnit sitta en stund i det stora konferensrummet, där det i förväg bullrats upp med kaffe och vetelängder. Firmans största konferensrum var maskulint och murrigt inrett. Rummet dominerades av ett tungt ekbord med plats för 20 personer och ekbeklädda snurrfåtöljer. En stor, grå och ruggig matta var placerad under

bordet och stolarna vilket gjorde att ljudet lätt absorberades. De fördragna gardinerna innebar att även det bleka solljuset stängdes ute. I dunklet spreds en allvarsam stämning. Mats försökte skaka av sig att det så viktiga första intrycket av firman hade solkats ner av -en slashes till IT-tekniker och en obstinat receptionist. Något som definitivt inte hade ingått i hans minutiösa planering. Han försökte intala sig att inget mer kunde gå fel denna viktiga dag.

Efter 20 minuters kallprat om den kalla svenska sommaren, de höga svenska skatterna och allemansrätten, var det dags. Dags att visa den genomarbetade powerpointpresentationen med alla dess animeringar. Den powerpointpresentation som hållit Margareta sysselsatt dagar och kvällar under de senaste veckorna. Mats drog en djup suck av lättnad när projektorn brummade igång och ett blåaktigt sken fyllde duken. Han kopplade datorn till projektorn och gick ut på nätverket för att ta fram presentationen som sparats ned under den mapp som bara han och Margareta hade tillgång till. När muspekaren klickade på mappen "Besök av ägarna" ~~under sökvägen~~ under sökvägen K:/VD/Presentationer/, så dök det upp ett felmeddelande.

Aces denied

Mats tittade först oförstående på meddelandet, innan han gjorde ett nytt försök. Samma meddelande dök emellertid upp på datorskärmen igen och projicerades på den vita duken. Vad i helvete är det frågan om, skulle inte jag som VD ha tillgång till min egen mapp, tänkte han för sig själv. För att försöka vinna tid och dölja sin anspänning, försökte han inleda en diskussion samtidigt som han klickade febrilt med musen.

— En sekund bara, snart klart. Ta gärna mer kaffe, hasplade han ur sig.

- Samtalet ebbade emellertid snart ut och blickarna riktades mot felmeddelandet som projicerades gång på gång på den vita duken. Svett började återigen sippra fram ur armhålorna. Vad fan är det frågan om, det funkade ju i morse. Varför sparade jag inte ner presentationen på hårddisken som jag brukar göra, men som alla avråder mig från att göra. Mats försökte förgäves förmå sin stressade hjärna att tänka lugnt och metodiskt, men klickade febrilt för att komma åt den genomarbetade presentationen. Amerikanarna förstod dock snart problemet.

— Som ~~vd~~ borde du ha tillgång till allt-, sa Johnny till slut på sin släpiga sydstatsdialekt.

Då började Mats tappa fattningen en aning och slå sin högra knytnäve lätt i bordet. Vad fan sysslar de med på ~~it~~ hela dagarna egentligen, verkar vara något ~~kajiko~~ med nätverket igen tänkte han.

— Maggan, se till att hämta Åsa med blixtns hastighet. Sitter hon i något möte så är det bara att dra ut henne, sa Mats till slut.

Margareta försvann ut ur konferensrummet i jakt på IT-chefen Åsa, medan Mats satt ensam kvar med ägarrepresentanterna och försökte hitta på något vettigt att säga. Fast all konversation föll platt till marken och en pinsam tystnad infann sig. En ödesmättad tystnad, där det enda som hördes var harklingar och ett taktfast tickande från ett väggur. Efter sex minuter öppnades till slut dörren och Margareta hade med sig IT-chefen Åsa i släptåg. Åsa var en kvinna i 35-årsåldern med kortklippt mörkbrunt hår, som kallades sugröret, då hon mätte 185 cm i strumplästen och ett BMI som indikerade undernärdhet. Hon tittade förundrat på felmeddelandet som projicerats fram på den vita duken.

— Märkligt, det verkar som om du saknar behörighet, konstaterade hon.

- — Tack, men det har jag upptäckte jag för en kvart sedan. Frågan är varför jag inte har behörighet till mina egna mappar, sa Mats med betoning på varje ord för att undvika ett raseriutbrott.